

Arrest

nr. 108 653 van 28 augustus 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 11 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 4 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 maart 2011 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Op 13 januari 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 78 871 van 6 april 2012 verwierp de Raad het beroep van verzoeker.

Op 5 mei 2012 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) genomen. Ook tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 89 174 van 5 oktober 2012 werd de afstand van geding vastgesteld.

Inmiddels diende verzoeker op 18 mei 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 16 augustus 2012 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 23 oktober 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van de vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 11.10.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift en de bijbehorende bijlage niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”*.

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de formele motiveringsplicht zoals vastgelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet. Tevens voert verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860 ; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5 juni 2009, nr 28.348).

VOORAFGAANDELIJK

Verzoeker stelt vast dat verweerster in haar nota met opmerkingen dd. 26.12.2012 blijkbaar dingen leest in het verzoekschrift houdende beroep tot nietigverklaring dd. 10.12.2012 die er geen deel van uitmaken.

Zoals bij de bespreking van het enige middel, zou volgens verweerster verzoeker aanvoeren dat in het advies van de arts-attache dd. 11.10.2012 en in de bestreden beslissing dd. 23.10.2012 ‘ten onrechte geen rekening wordt gehouden met door verzoeker bij zijn aanvraag gevoegde medische bijlagen,

bijlagen aan het standaard medisch getuigschrift' en dat volgens verweerster verzoeker zou beweren dat de gemachtigde 'de wet op dit punt te formalistisch en contra legem zou interpreteren', quod non.

Waar verweerster dit uithaalt is voor verzoeker een raadsel ?

In elk geval voert verzoeker in zijn enig middel geen dergelijk verweer.

Verder stelt verzoeker vast dat volgens verweerster de arts-attache in zijn advies dd. 11.10.2012 zou verwijzen naar het standaard medisch getuigschrift van verzoeker dd. 17.07.2012 en zou stellen dat 'uit het standaard medisch getuigschrift dd. 17.07.2012 en de bijlage blijkt dat beschreven aandoening niet direct levensbedreigend is', terwijl een eenvoudige lezing van het advies dd. 11.10.2012 uitwijst dat geen dergelijke bewering van de arts-attache in zijn advies dd. 11.10.2012 voorkomt.

Het zal Uw Raad verder ook niet ontgaan zijn dat het kwestieus advies van de arts- attache dd. 11.10.2012 (zie stuk 2 gevoegd bij het verzoekschrift), niet toelaat na te gaan wie de arts-attache in kwestie betreft, aangezien er louter wordt vermeld : 'Dr. Xxxx' en zonder verdere naamvermelding noch handtekening het geen dit medisch advies niet bewijskrachtig maakt en tevens een schending uitmaakt van de artikel 62 Vr.W. 15.12.1980, en schending van artikel 9ter en van de materiele motiveringsplicht in hoofde van verweerster.

Verder stelt verweerster dat verzoeker in zijn enig middel (eerste middel genoemd door verweerster) tevens een schending van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel zou aanvoeren.

Opnieuw leest verweerster dingen in het verzoekschrift houdende beroep tot nietigverklaring dd. 10.12.2012 die er niet in staan, zodat de vraag zich stelt of het door verweerster gevoerde verweer wel betrekking heeft op het verzoekschrift tot vernietiging uitgaande van verzoeker dd. 10.12.2012.

TEN GRONDE

III. Ten gronde verwijst verzoeker naar zijn verweer zoals hieronder, in dewelke hij integraal volhardt, zelfs na lezing van de nota met opmerkingen voor verweerster dewelke onder verwijzing naar uitspraken van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens betrekkelijk de interpretatie van art. 9ter Vr.W. 15.12.1980 in het licht van art. 3 EVRM, een onwerkdadig verweer voert zoals ook omstandig werd weerlegd in het vonnis van Uw Raad dd. 29 november 2012 in de zaak met nummer 92 397 (zie aanvullend stuk 6) nadat UW Raad eerder ook al in die zin heeft beslist in haar arresten van 29 juni 2012, nummer 83.956 en 6 juli 2012, nummer 84.293 tevens aanvullende stukken 4 en 5).

Volgens verweerster lijdt verzoeker dus niet aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit en is niet bewezen dat een (gedwongen) terugkeer naar het land van herkomst een inbreuk uitmaakt op de Europese Richtlijn 2004/83/EG noch op art. 3 EVRM en verweerster verwijst in haar nota met opmerkingen dd. 26.12.2012 naar uitspraken van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens betrekkelijk de interpretatie van art. 9ter Vr.W. 15.12.1980 in het licht van art. 3 EVRM die echter geen van allen afbreuk kunnen doen aan de motieven van het onderhavig middel van verzoeker, zoals hierna herhaald.

Naar luid van art. 9ter §3, 4° Vr.W. 15.12.1980 kan de aanvraag van verzoeker onontvankelijk worden verklaard (eigen cursivering en onderlijning) :

'art. 9ter.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

wanneer de ziekte van verzoeker niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, naar luid waarvan:

'art. 9ter.

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde'.

Aangezien de arts-attache dd. 11.10.2012 betrekkelijk de aandoening waaraan verzoeker lijdt, daarentegen enkel stelt dat deze aandoening/ziekte:

'kennelijk niet toelaat het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 EVRM dat een aandoening vereist die levensbedreigend is, gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer ver gevorderd stadium van de ziekte' en verweerster op deze basis besluit dat de arts-attache op 23.10.2012 in een advies zou hebben vastgesteld dat de voormelde aandoening/ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in art. 9ter §1, eerste lid Vr.W. 15.12.1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van machtiging tot verblijf in het Rijk, oordeelt verweerster ten onrechte dat uit de aandoeningen waaraan verzoeker lijdt: '[...] niet kan worden afgeleid dat betrokken lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit en is niet bewezen dat een

terugkeer naar het land van herkomst een inbreuk uitmaakt op de Europese Richtlijn 2004/183/EG noch op art. 3 EVRM'.

Verweerster, nu zij zich beroept op het advies van haar arts-attache dd. 11 10 2012 verengt/interpreteert derhalve het art. 9ter §3, 4° Vr.W. 15.12.1980 met verwijzing naar art. 9ter §1, eerste lid Vr.W. 15.12.1980, op een wijze die niet verstaanbaar is met de (letterlijke) werkelijk lezing ervan zoals door de wetgever is bedoeld, aangezien : de mate waarin de aandoening(en) waaraan verzoeker lijdt, een aandoening betreft die niet: 'levensbedreigend is, gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer ver gevorderd stadium van de ziekte'; geenszins vergelijkbaar is met: de mate waarin de aandoening(en) waaraan verzoeker lijdt, aandoeningen betreffen die : 'een reëel risico inhoudt voor zijn fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft;

Aangezien art. 9ter §3, 4° Vr.W. 15.12.1980 uitdrukkelijk verwijst naar art. 9ter §1, eerste lid Vr.W. 15.12.1980 zoals hiervoor, is het duidelijk dat verweerster de formele motiveringsverplichting zoals vastgelegd in art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 juncto art. 9ter §3, 4° Vr.W. 15.12.1980 schendt, nu zij 9ter §1, eerste lid Vr.W. 15.12.1980 verengt tot de vereiste van een levensbedreigende aandoening/ziekte met een kritieke gezondheidstoestand of het zeer ver gevorderd stadium van de ziekte en geenszins rekening houdt met de mate waarin de voormelde aandoeningen/ziekte waaraan verzoeker lijdt wel degelijk van dien aard zijn dat ze een reëel risico inhoudt voor zijn leven of haar fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar hij verblijft, aangezien verweerster zich op 23.10.2012 zelfs niet uitspreekt over de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst, gelet op de aandoeningen waaraan verzoeker werkelijk lijdt en rekening houdende met de (toekomstige) noodzaak aan een medische ingreep met hooggespecialiseerd medisch materiaal dat niet beschikbaar is in het herkomstland, zonder dewelke verzoeker zekerlijk een vermindering van zijn fysieke vermogens tegemoet gaat, wat een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Verweerster schendt derhalve met de bestreden beslissing de formele motiveringsverplichting zoals vastgelegd in art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 en daarenboven artikel 9ter Vr.W. 15.12.1980, aangezien ze art. 9ter §3, 4° Vr.W. 15.12.1980 met verwijzing naar art. 9ter §1, eerste lid Vr.W. 15.12.1980 op een dusdanige wijze interpreteert die niet verstaanbaar is met de letterlijke lezing noch draagwijdte van het kwestieus artikel 9ter §3, 4° Vr.W. 15.12.1980.

Uw Raad heeft recent reeds meerdere malen in die zin arrest geveld (zie aanvullende stukken 4 en 5, ongeacht het feit dat de arts-attache dd. 11.10.2012 ook de in stukken 3 en 4 vermelde arresten aanhaalt), recent nog bij arrest in de zaak met nummer 92 397 (zie aanvullend stuk 6) waaruit blijkt dat verweerster systematisch art. 3 EVRM te beperkend interpreteert in het licht van de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst wat verweerster volgens art. 9ter Vr. W. 15.12.1980 tevens dient te onderzoeken maar verzuimt te doen, quod in casu est, zodat in elk artikel 9ter, § 1, eerste lid tevens is geschonden door de thans bestreden beslissing.

De bestreden beslissing is wegens dit motiveringsgebrek in elk geval niet wettig gemotiveerd en dient dan ook te worden vernietigd."

Naar luid van artikel 9ter, § 3, 4°, van de vreemdelingenwet wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf niet ontvankelijk verklaard "indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk".

Naar luid van artikel 9ter, § 1, eerste lid van die wet kan een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde worden aangevraagd door "(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft".

Deze laatste bepaling houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar

zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene.

De vermelding in de memorie van toelichting dat het onderzoek van de vraag of een gepaste en voldoende behandeling in het land van oorsprong of verblijf geval per geval gebeurt, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en geëvalueerd wordt binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, doet geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf (*Parl. St. Kamer*, DOC 51, 2478/001, 34). De verwijzing door verweerder naar twee vermeldingen in de memorie van toelichting over de verwijdering van vreemdelingen en de toepassing van artikel 3 van het EVRM, is niet relevant voor wat betreft beslissingen over een aanvraag om machtiging tot verblijf, die immers van een verwijderingsmaatregel zijn te onderscheiden (*ibidem*, 35 en 36).

Hoe dan ook vormt de omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de vreemdelingenwet geldt en mogelijkerwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid van die wet zoals hierboven beschreven. Het EVRM bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving van de verdragspartijen.

Te dezen heeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies van 11 oktober 2012, dat tot de bestreden beslissing heeft geleid, als volgt geformuleerd:

“Kennelijk laat dit dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom)

“Nu in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, kan bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld worden dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. “ (RVV 29 juni 2012, nr. 83.956; RVV 6 juli 2012, nr. 84.293)

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel”.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet ontvankelijk verklaard, enkel omdat de door de verzoeker aangevoerde aandoening geen directe bedreiging voor zijn leven vormt en omdat zijn gezondheidstoestand niet kritiek is, doch werd niet onderzocht of die aandoening een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst inhoudt. De arts-adviseur is immers van oordeel dat aangezien *“verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, kan bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld worden dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.”* maar deze stelling vindt geen steun in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet noch in de in het advies aangehaalde arresten waarin niet kan gelezen worden wat het advies er uit lijkt te citeren. Uit artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet kan echter niet afgeleid worden dat indien een vreemdeling niet leidt aan een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt of niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor de fysieke integriteit van de patiënt derhalve *“met vastheid (kan) gesteld worden”* dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Het gegeven dat niet werd nagegaan of de aangehaalde medische aandoening van de verzoeker een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst is aldus strijdig met het hierboven vermelde artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat dit aspect expliciet voorziet.

Het enige middel is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien een eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel die ontwikkeld werden ten opzichte van de bestreden beslissing geen aanleiding kunnen geven tot een ruimere nietigverklaring ervan, worden zij niet onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU